CONCURSUL CULTURAL-SPORTIV AL TINERETULUI

Popasuri vîlcene

Date și cifre

Sîntem la sediul comitetului raional U.T.M. Rm. Vîlcea. Răsfoim un dosar, între scoarțele căruia sînt adunate date și cifre vii despre entuziastele întreceri desfășurate în cadrul Concursului cultural-sportiv al tineretului din satele de pe văile și dealurile vîlcene.

Iată, de pildă, în capul unei coale, o mînă a caligrafiat sigur și rotund: Brezoi „Proces verbal, încheiat azi... mai, 1961, cu prilejul fazei pe comună a Concursului cultural-sportiv al tineretului. Au fost desemnați următorii cîștigători...“ Alături pe o altă coală este înserat programul întrecerilor, numele echipelor.

I. F. Brezoi — dansuri — 9 perechi
Soliști vocali — 2
Mica Brezoi — dansuri — 8 perechi
Corul de copii: Școala medie — 40 de coriști
Călinești — dansuri — suită — 10 perechi
Gura Vasilatul — dansuri oltenești — 4 perechi
Recitatori — 20
Volei — 4 echipe
Trîntă — 8 perechi
Atletism — 26 sportivi.

Trecem mai departe. Pe această coală este scris programul concursului care a avut loc în comuna Stoiceni. Au participat peste 160 de tineri și tinere: cor, brigadă artistică, dansuri, soliști vocali, recitatori. S-au desfășurat aprige dispute la fotbal, popice, tenis de masă. șah etc. Să spicuim din repertoriu. Coruri „Te cînt, partid“, „Steagul roșu“, „Steagul partidului“... Solo: „Lenuța mea“ cîntă Georgeta Andronache. Ioana Buga recită „Dușmancele“. Aurelia Poienaru, „Un demn urmaș“. Dansatorii: execută o suită de dansuri populare cu caracter specific.

De pe fiecare pagină notăm cifre, date, nume de oameni, titluri de cîntece, de poezii etc. La Vlădești, Boișoara, Mălaia, Bogdănești, Sirineasca, Perișani și în toate celelalte sate vîlcene zilele în care s-au desfășurat întrecerile Concursului cultural-sportiv al tineretului au fost adevărate zile de sărbătoare ale culturii și sportului. La Voineasa, sus aproape de culmile înzăpezite ale munților, tineri și vîrstnici s-au întîlnit pentru a-și disputa întîietatea în sport sau în activitatea culturală. Datele, cifrele sînt vii, trăiesc, pentru că în spatele lor sînt oameni, preocupările lor de a-și petrece timpul liber plăcut și folositor.

„E cel mai bun bas“

In ziua aceea am regretat că n-am fost în revărsatul zorilor undeva, pe dealul Pandurului. Primele raze ale soarelui inundau poienile smălțuite de milioanele de floricele, în corola cărora boabele de rouă străluceau diamantin. Fete și băieți, tineri și vîrstnici din Dîngești coborau spre Călimănești în întîmpinarea întîiului ceas al dimineții, ducîndu-se să ofere oamenilor rodul trudei lor pe tărîmurile necuprinse ale artei.

După amiază, pe scena parcului din Ostrov i-am văzut și ascultat pe artiștii din Dîngești. Și-au început programul cu un cîntec închinat partidului. Aproape 60 de voci vibrau cald, convingător și cîntecul lor zbura peste undele înspumate ale Oltului ce îmbrățișează ostrovul din dreptul Călimăneștilor. Gheorghe Iacovescu a cîntat din frunză două melodii dîngeștene. Cînta și privea undeva departe spre culmile din față, spre pădurile pe care le-a cutreerat zeci de ani împreună cu ceilalți țăpinari din Dîngești, spre pădurile în luminișurile cărora poate de multe ori a petrecut clipe de răgaz fluierînd la fel, din frunză. Gheorghe Iacovescu are acum 49 de ani dar a ținut să fie și el prezent la Concursul cultural-sportiv al tineretului, pentru că asemeni altor țăpinari din Dîngești, Gheorghe Iacovescu își trăiește în anii aceștia adevărata tinerețe.

Spectatorii, oameni ai muncii din toate colțurile țării, veniți la odihnă, au răsplătit cu multe aplauze pe artiștii amatori din Dîngești. După ce și-au terminat repertoriul, cu sufletul încă împovărat de emoția scenei cîțiva dîngeșteni ne-au vorbit.

Invățătoarea Maria Oncete „dăscălește“ de peste 25 de ani în satul Dîngești. O viață de om. Ea a „modelat“ măiestria fiecăruia dintre cei ce au reprezentat astăzi, aci, activitatea culturală din satul lor.

— „Jumătate din cei ce fac parte din echipa noastră au fost analfabeți. In anii triști dinainte de Eliberare, țăpinarii nu puteau ajunge la cultură la carte. Pădurea moșierilor îi vlăguia de puteri, de viață. Acum pădurea ca și viața e a lor. Și seara, la căminul cultural, țăpinarii vin să ia o carte, să ioace șah sau să repete într-o piesă...

Intr-una din serile trecute am fost martora unei întîmplări pe cît de emoționante pe atît de semnificative pentru trainicele legături ale dîngeștenilor cu cultura. Nevastă tînără, Veronica Ioniță a venit la repetiție cu fetița — Rodica. Un boț de om de doi ani. N-a vrut în ruptul capului să lipsească. Fetița i-a adormit în brațe și Veronica o legăna și cînta“.

Dîngeștenii s-au statornicit pe valea dintre dealurile Pandurului și Haidorului. In valea lor nu-i loc pentru întinsa arie a terenului de fotbal. Dar îndrăgostiții de sport și-au aflat pasiuni pentru volei, șah și mai ales pentru bătrînul nostru joc național — oina.

— „*Cel mai bun oinist din Dîngești este nea Traian Ioniță, îmi spune Dumitru Ivan trăgîndu-se încetișor de borul*

pălăriei muntenești. De altfel, el este și cel mai bun bas din corul nostru“.

Auzindu-l pe tînărul țăpinar Dumitru Ivan calificîndu-l pe Traian Ioniță drept „cel mai bun bas“, sesizezi distanța de la foștii analfabeți din Dîngești la generația zilelor noastre în care nivelul de cultură al unui fecior sănătos, înalt ca bradul, îi permite să divizeze un cor în bași, baritoni, tenori...

E ceva mai mult decît remarcabil.

„Organizatorii“ din Călimănești

Fără îndoială că întrecerile celei de a doua etape a Concursului cultural-sportiv din raionul Rîmnicu Vîlcea, de altfel ca și cele din etapa inițială, s-au bucurat de succes. Din păcate, nu toți organizatorii s-au străduit în egală măsură să asigure o normală desfășurare acestei întreceri a tineretului. Astfel, la Călimănești, partea culturală s-a bucurat de o bună organizare și de o participare numeroasă și valoroasă. Nu același lucru îl putem spune despre întrecerile sportive. Pe terenul de fotbal echipa din Călimănești a așteptat zadarnic... apariția adversarilor, sportivii din Dăngești. Pe terenul de volei și... pe aleile parcului cele două formații, cea din Călimănești și cea din Berislăvești se căutau reciproc. Fiecare se considera învingătoare prin... neprezentarea adversarului!

Luptătorii din Berislăvești așteptau cu nerăbdare întrecerile de trîntă dar... saltelele lipseau ca și cei ce ar fi trebuit să răspundă de desfășurarea acestei discipline. Și astea toate cînd cei din Călimănești sînt recunoscuți în raion ca buni organizatori ai competițiilor de mase!! De unde această bruscă „indispoziție“?

Boxerul Tonda știe acum pentru ce trăiește...

Pe marginea filmului „Am supraviețuit morții mele“

Tonda e un tînăr boxer, aflat la începutul carierei sale. Cîteva meciuri cîștigate i-au creat deja o oarecare faimă. A izbucnit însă războiul. Pe o stradă a unui orășel cehoslovac, Tonda are un conflict cu un individ, conflict pe care boxerul îl tranșează în spiritul ocupației sale: cîțiva pumni și... K.O. Individul se dovedește a fi însă un funcționar al Gestapoului. Tonda e arestat și trimis într-un lagăr nazist de exterminare.

Recenta realizare a regizorului ceh Wajtech Iasny „Am supraviețuit morții mele“ *reprezintă un zguduitor act de acuzare adus fascismului, dar totodată un impresionant mesaj al solidarității de luptă al antifasciștilor. Urmărind destinul deținutului Tonda, înțelegem marea forță a colectivului care-l ajută pe tînărul sportiv să-și înfrîngă individualismul, „eroismul“ de paradă, pentru a deveni în final, un luptător conștient. Intr-adevăr, Tonda azvîrlit în lagăr abordă o nelimitată încredere în forțele sale, în tăria bicepșilor săi. Asta îl face să braveze, să se comporte deseori copilărește. Așa cum îl definește la un moment dat, luptătorul comunist Iosef, Tonda* „e puternic dar prost“. *El nu înțelege decît tîrziu că fasciștii vor să folosească forța mușchilor săi pentru a lovi în deținuți. De aceea, el se pretează să boxeze cu un alt deținut, în cadrul unei „gale“ organizată de călăii naziști pentru distracția lor. Trezirea lui Tonda se realizează sub influența grupului de ilegaliști deținuți în lagăr, care-i arată boxerului consecințele atitudinii sale. Este semnificativă în acest sens scena cînd Tonda refuză să dea ascultare ordinului primit de la comandantul lagărului de a bate pe un deținut. Iar mai tîrziu cînd, participant de-acum la acțiunea de rezistență împotriva naziștilor, este supus torturilor, Tonda nu-și va divulga tovarășii. Legat într-o poziție care-i frînge mușchii, Tonda ascultă liniștit avertismenul călăului:* „Incă cîteva ore în poziția asta și, adio ring“. *Tonda a descoperit în acele clipe sensul major al vieții: LUPTA IMPOTRIVA FASCISMULUI, PASTRAREA DEMNITAȚII UMANE, INCREDEREA IN SOLIDARITATEA DE CLASA A CELOR EXPLOATAȚI, ȚELURI MAI PRESUS DE ORICE AMBIȚIE SPORTIVA.*

Și dacă, din bravadă, Tonda declară la primul interogatoriu că este comunist, finalul filmului ni-l înfățișează maturizat din toate punctele de vedere, capabil de a merita — la capătul unor aspre probe verificatoare — acest înalt titlu. De aici, provine și latura optimistă finală a filmului, care se înalță ca un vibrant masaj umanitar peste sumbrul decor al cruzimilor fasciste...

RADU MIHAILA

De Ziua Aviației R. P. R.

(Urmare din pag. 1)

intrare a tineretului spre sporturile superioare de aviație, are un bogat calendar competițional. Toate recordurile țării noastre la această disciplină au fost stabilite în anii puterii populare. Unele din aceste recorduri, ca cele stabilite de maestrul sportului Ionel Georgescu, la categoria planoare, sau de A. Moldoveanu, la categoria cu motor și altele, au o deosebită valoare internațională, ele fiind apropiate de recordurile mondiale.

Zborul cu și fără motor a cunoscut, de asemenea, în anii regimului nostru succese fără precedent. Avînd asigurată baza materială corespunzătoare, planoare și avioane de calitate superioară, de construcție romînească, piloții noștri sportivi au dobîndit, în ultimii ani, succese însemnate pe scară internațională. Nu este lipsit de importanță faptul că în rîndurile planoriștilor romîni se numără 2 purtători ai insignei „C“ de aur cu diamante (printre aceștia comunistul Gheorghe Gilcă de la aeroclubul regional Iași); 4 planoriști — printre care și maestrul sportului Mircea Finescu — au cucerit insigna „C“ de aur, 128 de planoriști dețin insigna „C“ de argint, iar mii de piloți de zbor fără motor sînt posesori ai brevetului „C“.

Zborul cu motor, altă dată inaccesibil maselor largi, a devenit un sport către care se îndreaptă preferința multor tineri. Piloții sportivi, crescuți în aerocluburile noastre, au reușit să ducă mai departe tradiția unanim recunoscută a aviației romînești. La Tușino, în 1958, în cadrul unui uriaș miting aviatic, la Budapesta și la alte mitinguri unde au luat parte, reprezentanții noștri C. Manolache, St. Calotă și alții au dovedit înalta clasă, măiestria la care au ajuns piloții romîni.

Pentru gloria sportivă a patriei noastre socialiste, pentru creșterea prestigiului ei internațional, se străduiesc și obțin rezultate de valoare internațională și sportivii parașutiști. Acest sport al curajului și îndrăznelii, practicat de mii de tineri, ne-a adus deosebite satisfacții. In 1958, la Bratislava, parașutista Elena Băcăoanu a devenit campioană mondială, iar echipa țării noastre s-a clasat pe un loc fruntaș. La Sofia, anul trecut, aceeași echipă feminină formată din Angela Năstase, Elena Băcăoanu și Elisabeta Popescu, a ocupat locul 4, dovedindu-se printre cele mai bune parașutiste din lume. Tot în anul 1960, maeștrii sportului Gheorghe Iancu, Ștefan Badioc și alții au stabilit recorduri mondiale cu performanțe deosebit de ridicate. Recent, maestrul sportului Gheorghe Iancu a reușit un nou record mondial; noua sa performanță la saltul cu parașuta prin deschiderea întîrziată și aterizarea la punct fix, este un record absolut.

Manifestînd o deosebită grijă pentru întărirea capacității de apărare a patriei, partidul și guvernul acordă atenția cuvenită, pe lîngă celelalte arme și dezvoltării aviației noastre militare.

Aviația noastră militară a fost înzestrată cu o tehnică de zbor și de deservire de prim rang. Răspunzînd acestei griji și atenției cu care sînt înconjurați, conștienți de misiunea ce li s-a încredințat, aviatorii noștri militari muncesc cu stăruință pentru a-și perfecționa necontenit măiestria pilotării avioanelor și principiile luptei moderne. Invățînd din experiența bogată a aviatorilor sovietici, piloții și tehnicienii aviației militare, alături de militarii celorlalte arme din Forțele Armate ale R.P.R., sînt pavăză sigură și fermă a muncii pașnice și creatoare a poporului nostru.

In acest an, oamenii muncii și militarii armatei noastre populare sărbătoresc Ziua Aviației R.P.R. în condițiile avîntului deosebit cu care poporul nostru muncește — sub conducerea partidului — pentru desăvîrșirea construcției socialiste în Republica Populară Romînă.

Debut

Uneori, în clipe de intime mărturisiri, artiști, care au îmbătrînit pe scenă, spun că și acum mai simt fiorii apariției în fața publicului, mai cu seamă cînd e vorba de un rol nou. Fruntașii stadioanelor, sportivi care sînt obișnuiți să urce treptele podiumului învingătorilor, nu sînt scutiți nici ei de trac. In cazul lor intervine însă îndelungata și bogata experiență. In fracțiuni de secundă ei

își regăsesc calmul necesar și își trăiesc „rolurile“ din plin.

Ce face însă un debutant? Unul care pășește copleșit de eveniment pe scenă sau stadion? El găsește siguranța necesară în privirea caldă și plină de încurajare a antrenorului, în vocea ușor voalată de emoții a profesorului. Ii simte aproape de el, îi vin în minte nenumăratele repetiții de pînă atunci. Orele și zilele de pregătire se concretizează în evoluția debutantului.

Așa s-a întîmplat și cu elevii din Berislăvești. In toamnă, cam pe vremea cînd prunele încep să prindă culori vineții, a venit în satul lor o profesoară nouă. Ana Lazăr. E o fată scundă, plină de neastîmpăr. Copiii au îndrăgit-o repede. Ea i-a împrietenit și mai mult cu sportul. Acum, iată-i cu toții în spatele scenei din Ostrov, în imediata apropiere a Oltului. Are loc o ultimă repetiție... generală. Vor prezenta un frumos program de gimnastică.

Cîteva corectări „din mers“:

— Brațele mai sus!

— Capul pe spate!

— Ioane! Iar uiți piciorul?

Urmează un ultim sfat:

— Părul de vă vine în ochi așa să-l lăsați! Să nu care cumva să vă apucați pe scenă să vă aranjați și să uitați de exercițiu!

Cortina, cu falduri bogate de catifea, cade în lături. Comenzile, abia perceptibile, urmează una după alta. Grupul celor 20 de elevi din clasele a VI-a și a VII-a a școlii din Berislăvești execută totul ca „pe sfoară“. Primul dintre exercițiile G.M.A. a mers parcă mai greoi, al doilea mai ușor, al treilea bine și pînă la sfîrșit elevii din Berislăvești au plăcut prin siguranța cu care au executat. Să nu uităm că erau cu toții debutanți! Chiar profesoara lor, Ana Lazăr a debutat și ea într-un fel. Este prima echipă pregătită de ea care se întrece într-un concurs de mai mare amploare, Concursul cultural-sportiv.

Un singur lucru au regretat cu toții. Organizatorii, adică cei din Călimănești, nu au fost prea punctuali în ceea ce privește începerea întrecerilor. De aceea, numeroși oameni ai muncii veniți la odihnă în această pitorească localitate balneară și care au ținut să asiste la întrecerile sportive, nu au mai avut răbdare să aștepte. Era și firesc să fie așa. Concursul a început cu o întîrziere de... o oră și jumătate. Păcat că astfel de evoluții pline de talent nu pot fi văzute de cît mai mulți spectatori!

DAR LA ANUL?

Este drept că la căminul cultural au fost peste 400 de spectatori, atunci cînd s-au întrecut artiștii amatori din Mihăiești. Acum, în jurul terenului de volei cei ce-și încurajează favoriții nu-s decît cu puțin peste 100. In schimb, ei le fac o „galerie“ de se aude pînă în cealaltă parte a Mihăieștiului, acolo unde începe drumul spre Govora. Cu puțin înainte au luat sfîrșit întrecerile de trîntă unde cel mai bun s-a dovedit a fi Ilie Purjoiu. La greutate pe prim loc s-a situat Constantin Fotulescu. Acum urmează să se... „hotărască“ care echipă va fi campioană a comunei, în cadrul întrecerilor Concursului cultural-sportiv. Pentru această probă s-au găsit amatori destui. Cum să se formeze echipele? Au gîndit ce au gîndit cei de la asociația sportivă și de la U.T.M. și pînă la urmă au hotărît așa: „veteranii“ vor forma o echipă a lor și vor întîlni... „mînjii“, adică cei ce au învățat de curînd să joace volei. Echipa celor mai „vîrstnici“ este de altfel cunoscută prin împrejurimi și n-a trecut nici o vară fără să participe la diferite competiții. Tinerii nu prea erau de acord cu această „formulă“ de joc. Vom fi învinși la sigur! — spuneau ei. Dar, cei mai „vechi“ ca Dumitru Cianu, Gheorghe Stănică și directorul căminului cultural, Constantin Fotulescu, dintre care nici unul nu depășea vîrsta de 25 de ani nu-i ascultau. Ce era să spună Ion Sterpu, muncitor la uzina de ~~produse~~ Govora, Constantin Stăvaru colectivist la G.A.C. „Octombrie Roșu“ și Ion Pavel țăran muncitor din comună, membri ai echipei celor „ce vin din urmă“? Au început să joace.

Terenul din curtea școlii din Mihăiești a cunoscut atmosfera unor întreceri dîrze. Primul set, spre surprinderea tuturor, a fost cîștigat de „mînji“. Asta-i o întîmplare — ziceau ceilalți. Dumitru Cianu s-a uitat la ei, prin fileu, ca la o ciudățenie, dar nu le-a spus nimic. Al doilea set, după o luptă strînsă, a revenit tot celor tineri! „Cum“ — își ziceau cei din echipa lui Dumitru Cianu — „noi cei umblați „prin lume“ să mîncăm bătaie de la niște începători?“ Foarte hotărîți ei cîștigă două seturi la rînd. Scorul devine 2-2! Urmează „decisivul“. Rînd pe rînd conduc cînd unii cînd alții. Pînă la urmă a învins... experiența.

— Vedeți „speranțelor“? — îi necăjea Dumitru Cianu. V-am învins!

— Dar pînă la anul? — îi răspunseră în cor „mînjii“. Credeți că noi nu ne vom pregăti din ce în ce mai bine? Atunci să vă vedem.

OTTO BENKŐ
VAL. PAUNESCU